

Arrest

nr. 178 472 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocate H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1985.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 augustus 2015 en dient diezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 17 mei 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 26 mei 2016 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Somali en behoort u tot de Isse-Fourlabe clan, subclan van de Dir clan. U bent geboren en getogen in Djibouti. U woonde er samen met uw ouders, die op jonge leeftijd vanuit Ethiopië naar Djibouti migreerden. Noch u noch uw ouders zouden in Djibouti over documenten hebben beschikt. In tegenstelling tot uw ooms (broers van uw vader) slaagde uw vader er niet in aan documenten te geraken. Uw moeder zou meermaals hebben geprobeerd documenten aan te vragen doch zouden deze haar zijn geweigerd. U persoonlijk heeft nooit documenten voor u zelf proberen te regelen. Omdat uw familie arm was en jullie het financieel moeilijk hadden, besloot u naar Egypte te reizen teneinde er werk te zoeken. U regelde een vals Djiboutiaans paspoort met een werkvisum, afgegeven door de Egyptische ambassade in Djibouti en vertrok in 2011 per vliegtuig naar Egypte. In Egypte zou u hebben besloten u door de Verenigde Naties te laten registreren, zeggende dat u afkomstig was uit Somalië. U verbleef in Cairo en werkte er bij een Arabische familie. Omdat deze familie u slecht behandelde besloot u ook Egypte te verlaten. Op 13 augustus 2015 vertrok u vanuit Egypte, per boot naar Italië. Daarna reisde u door naar België waar u op 25 augustus 2015 een asielaanvraag heeft ingediend. U legde ter staving van uw asielaanvraag geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Dit werd u trouwens ook zo aangegeven in het begin van uw gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (gehoor CGVS, p.2) en ook meerdere keren tijdens het gehoor voor het CGVS (gehoor CGVS, p.9,17 en pp.19-23).

Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld.

Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Er dient echter te worden opgemerkt dat u doelbewust hebt getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Zo verklaarde u vooreerst F. A. E. te heten, geboren te zijn in K. op 1 januari 1985, tot de Madhiban clan te behoren en over de Somalische nationaliteit te beschikken (gehoor CGVS, p.3,7,8). U beweerde vervolgens uw ouders niet te hebben gekend en door een familie te zijn geadopteerd. Deze familie zou uw ouders nooit hebben gekend (gehoor CGVS, p.3,7). Wanneer u werd gevraagd van waar u de concrete informatie had over uw identiteit en afkomst stelde u enkel dat uw adoptiefamilie u dat had

gemeld. U kon echter niet vertellen hoe deze mensen zelf aan deze informatie kwamen (gehoor CGVS, p.4,5,8,9). Wanneer u uitdrukkelijk werd opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw identiteit en afkomst helemaal niet overtuigden bleef u zwijgen. Pas na de uitdrukkelijke vraag van uw raadsman om “uw hart echt te openen” en een voorgestelde pauze (gehoor CGVS, p.9) verklaarde u plotsklaps alsnog de waarheid te willen vertellen. U verklaarde F. K. E. te heten en geboren te zijn in 1985 in B., Djibouti (gehoor CGVS, p.10). U zou tot de clan Isse-Fourlabe, subclan van de Dir clan behoren (gehoor CGVS, p.11,13). Sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar Egypte in 2011 woonde met de rest van uw familie in Djibouti (gehoor CGVS, p.14,15,23).

Gezien uw bedrieglijke verklaringen met betrekking tot uw identiteit en nationaliteit kan aldus geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij u beweerde slecht te zijn behandeld door een familie in Kismayo waar u sinds uw kindertijd als huishoudster werkte (zie CGVSvragenlijst vraag 4 en vraag 5).

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming en komt uw algemene geloofwaardigheid volledig in het gedrang. U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS immers uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van dermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

In het licht van de bekomen informatie op basis van uw laatste verklaringen met betrekking tot uw herkomst – die niet in vraag worden gesteld en als geloofwaardig worden beschouwd – wordt uw vrees voor vervolging en uw risico op ernstige schade beoordeeld ten opzichte van Djibouti. Er werd u dan ook gevraagd om uw problemen ten opzichte van Djibouti uiteen te zetten.

Vooreerst verklaarde u expliciet in Djibouti geen problemen te hebben gekend met de aanwezige autoriteiten, noch met personen in het land (gehoor CGVS, p.23,26). Als reden om uw land te verlaten gaf u enkel aan te zijn vertrokken om werk te zoeken en op die manier uw familie financieel bij te staan (gehoor CGVS, p.16,23). U stelde immers dat uw familie het financieel zwaar had en dat er in Djibouti in het algemeen, behalve dat er geen goede voorzieningen zijn, geen wet en orde heerst (gehoor CGVS, p.19,21,28). De door u aangehaalde feiten zijn dan ook een probleem van louter socio-economische aard welke niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Bij uw bewering, dat u en uw ouders er nooit over documenten en de nationaliteit zouden hebben beschikt (gehoor CGVS, p.19,21,28), dienen voorts ernstige vraagtekens te worden geplaatst. Gevraagd naar de reden waarom uw vader –in tegenstelling tot zijn vijf broers die wel over het Djiboutiaans staatsburgerschap beschikten- nooit documenten zou hebben gehad, merkte u enkel op “ik kan enkel over (mijn) ouders vertellen, (de) ooms hebben het maar het is niet over hen dat ik vertel (gehoor CGVS, p.22). Deze uitleg overtuigt geenszins waarom uw familie niet de Djiboutiaanse nationaliteit heeft. Gelet op uw bewering dat uw moeder talrijke pogingen zou hebben ondernomen om aan documenten te geraken -waarop deze haar werden geweigerd- werd u voorgesteld om contact op te nemen met het thuisfront om wat bewijsstukken over te maken ten einde te bewijzen dat uw familie geen nationaliteit zou hebben. U haalde immers aan contact te hebben met uw moeder (gehoor CGVS, p.14,15). U repliceerde hierover enkel niets te kunnen overmaken omdat u niets bezit aan bewijs (gehoor CGVS, p.22). Voorts is het opmerkelijk dat u in de loop van de 26 jaar die u in Djibouti woonde nooit de moeite heeft gedaan persoonlijke documenten aan te vragen. Als reden nooit iets in die richting te hebben ondernomen stelde u enkel dat u niets probeerde omdat uw moeder niets kreeg (gehoor CGVS, p.22,23). U verklaarde evenwel stappen te hebben ondernomen om een vals Djiboutiaans paspoort voor u zelf te regelen (gehoor CGVS, p.15,16). Gewezen op deze feiten vroeg u zich af of u niet de waarheid vertelde. Een concreet antwoord op de vraag of u voor de Djiboutiaanse autoriteiten

toch geen staatsburger bent gaf u niet. Uw uitleg "ik heb geen documenten maar ben daar geboren in Djibouti" (gehoor CGVS, p.23) weegt hier niet tegen op. Gelet op bovenstaande vaststellingen staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet Djiboutiaans staatsburgerschap te hebben beschikt volledig op de helling.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.3. In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

II.1.4 Verwerende partij stelt dat – gezien verzoekende partij niet vanaf het begin de waarheid heeft verteld omtrent haar afkomst – zij niet aannemelijk maakt nood te hebben aan internationale bescherming. Verzoekende partij ontkent niet dat zij bij het indienen van haar asielaanvraag enkele onwaarheden heeft verteld. Zij betreurt dit ten eerste en was beïnvloedt door derden die haar aanraadden niet het hele verhaal te vertellen. Uiteindelijk heeft verzoekende partij de volledige waarheid verteld tijdens het gehoor: dat zij geboren is in Djibouti, uit Somalische ouders. Dat haar ouders, noch zij nooit verblijfsrecht verkregen in Djibouti. Dat zij dus noch terug kan keren naar Somalië, noch naar Djibouti.

Verwerende partij stelt dan zondermeer, dat verzoekende partij geen vrees heeft kunnen aantonen ten aanzien van Somalië. Verwerende partij gaat hier zeer kort door de bocht: zoals verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, heeft zij geen enkele band met Somalië. Zij is er zelfs niet geboren. Verwerende partij heeft ten onrechte nagelaten te onderzoeken hoe en waar verzoekende partij, als een vrouw, zich zou moeten vestigen in Somalië, laat staan in Djibouti, waar zij geen enkel verblijfsrecht heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij kan en mag de precaire situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, niet zomaar naast zich neerleggen. Verzoekende partij heeft op heden geen enkel land dat haar de bescherming zal bieden tegen onmenselijke en vernederende behandelingen, of haar haar basisrechten garanderen.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij in de 26 jaar die zijn in Djibouti heeft gewoond nooit een poging te hebben ondernomen om verblijfspapieren te bekomen in Djibouti. Verzoekende partij heeft duidelijk verklaard dat haar ouders verschillende malen hebben geprobeerd hun verblijf te legaliseren in Djibouti, zonder enig resultaat. Het is dan ook niet ernstig van verwerende partij verzoekende partij te verwijten geen moeite te hebben gedaan om legaal verblijf te verkrijgen in Djibouti. Haar familie heeft er alles aan gedaan om verblijfspapieren te bekomen.

Verzoekende partij kan aldus op heden nergens terecht, noch in Djibouti, noch in Somalië.

Zij zal dan ook volledig aan haar lot worden overgelaten en onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

II.1.5. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat men meent dat verzoekende partij geen vrees heeft ten aanzien van Djibouti of Somalië. Verzoekende partij heeft aangetoond niet terug te kunnen keren naar deze landen.

II.1.6 Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.

II.1.7. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen, waarover hij beschikt, voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.1.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De verzoekende partij meent dat zij *“wel degelijk dient te worden erkend als vluchteling”* en dat de verwerende partij nagelaten heeft te onderzoeken hoe zij zich als vrouw dient te vestigen in Somalië, doch verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe het gegeven dat ze als vrouw van Somalische origine een vervolging zou uitmaken die ingegeven is door één van de vijf criteria, vermeld in het Vluchtelingenverdrag, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). De Raad benadrukt dat de vrees voor vervolging gegrond, concreet, actueel en persoonlijk moet zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij vooreerst tijdens haar gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een fictieve identiteit opgegeven heeft met een fictief asielrelaas (zie gehoorverslag p. 9) nu ze nooit in Somalië is geweest. Bijgevolg diende het asielrelaas, zoals uiteengezet tijdens haar gehoor, op de bladzijden 1 tot 9 van het gehoorverslag niet getoetst te worden aan artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet nu de verzoekende partij zelf aangaf dat dit niet de waarheid was. De redenen waarom zij Djibouti verlaten heeft, met name de armoede, het gebrek aan een wet, orde en goede voorzieningen, zijn economische redenen die los staan van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Noch uit de verklaringen van de verzoekende partij, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij vreest in Somalië - een land waar ze nooit geweest is - of in Djibouti te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat:

“Bij uw bewering, dat u en uw ouders er nooit over documenten en de nationaliteit zouden hebben beschikt (gehoor CGVS, p.19,21,28), dienen voorts ernstige vraagtekens te worden geplaatst. Gevraagd naar de reden waarom uw vader –in tegenstelling tot zijn vijf broers die wel over het Djiboutiaans staatsburgerschap beschikten- nooit documenten zou hebben gehad, merkte u enkel op “ik kan enkel over (mijn) ouders vertellen, (de) ooms hebben het maar het is niet over hen dat ik vertel (gehoor CGVS, p.22). Deze uitleg overtuigt geenszins waarom uw familie niet de Djiboutiaanse nationaliteit heeft. Gelet op uw bewering dat uw moeder talrijke pogingen zou hebben ondernomen om aan documenten te geraken -waarop deze haar werden geweigerd- werd u voorgesteld om contact op te nemen met het thuisfront om wat bewijsstukken over te maken ten einde te bewijzen dat uw familie geen nationaliteit zou hebben. U haalde immers aan contact te hebben met uw moeder (gehoor CGVS, p.14,15). U repliceerde hierover enkel niets te kunnen overmaken omdat u niets bezit aan bewijs (gehoor CGVS, p.22). Voorts is het opmerkelijk dat u in de loop van de 26 jaar die u in Djibouti woonde nooit de moeite heeft gedaan persoonlijke documenten aan te vragen. Als reden nooit iets in die richting te hebben ondernomen stelde u enkel dat u niets probeerde omdat uw moeder niets kreeg (gehoor CGVS, p.22,23). U verklaarde evenwel stappen te hebben ondernomen om een vals Djiboutiaans paspoort voor u zelf te regelen (gehoor CGVS, p.15,16). Gewezen op deze feiten vroeg u zich af of u niet de waarheid vertelde. Een concreet antwoord op de vraag of u voor de Djiboutiaanse autoriteiten toch geen staatsburger bent gaf u niet. Uw uitleg “ik heb geen documenten maar ben daar geboren in Djibouti” (gehoor CGVS, p.23) weegt hier niet tegen op. Gelet op bovenstaande vaststellingen staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet Djiboutiaans staatsburgerschap te hebben beschikt volledig op de helling.” Deze motivering wordt op generlei weerlegd door de verzoekende partij.

De verzoekende partij brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Met haar beperkt betoog in het verzoekschrift slaagt de

verzoekende partij er niet in om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet is.

2.1.2.2. Aangaande de subsidiaire bescherming

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt daarenboven geen informatie bij omtrent de (veiligheids-)situatie in haar beweerde land van herkomst. Evenmin brengt ze informatie bij omtrent de (veiligheids-)situatie in Djibouti. Aldus toont zij op generlei wijze aan dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.3. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS